

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. Š.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2009, č. j. 10 Ca 255/2009 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 2400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Úřad práce v Hradci Králové (dále jen „úřad práce“) vydal dne 6. 8. 2008 usnesení č. j. KaP/16/Mch/2008, jímž podle § 64 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád”) přerušil řízení ve věci uspokojení splatných mzdových nároků žalobce nevyplacených mu zaměstnavatelem (Krajské regionální centrum Královéhradeckého kraje). Jednalo se o mzdové nároky za měsíc prosinec 2007 ve výši 24 532 Kč, za měsíc leden 2008 ve výši 24 532 Kč a za měsíc únor 2008 ve výši 24 532 Kč, které žalobci dle jeho prohlášení nebyly vyplaceny jeho zaměstnavatelem. V odůvodnění

rozhodnutí uvedl, že zjistil, že Úřadem práce v Ostravě bylo na žalobce u Policie ČR v Ostravě podáno trestní oznámení o podezření ze spáchání trestného činu podvodu, a to v souvislosti se žalobcovým podáním žádosti o uspokojení splatných mzdových nároků nevyplacených mu zaměstnavatelem. Dovozoval, že výsledek trestního řízení má ve vztahu k řízení správnímu charakter předběžné otázky a do jejího vyřešení tudíž správní řízení přerušil.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 11. 2008, č. j. 2008/67800 - 424, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) odvolání žalobce zamítl a výše uvedené usnesení potvrdil. Konstatoval, že žalobce podal u Krajského soudu v Brně dne 8. 7. 2008 insolvenční návrh na majetek zaměstnavatele. Dne 9. 7. 2008 požádal úřad práce o uspokojení mzdových nároků za měsíc prosinec 2007 ve výši 24 532 Kč, leden 2008 ve výši 24 532 Kč a únor 2008 ve výši 24 532 Kč, které mu zaměstnavatelem nebyly dle jeho prohlášení vyplaceny. Doklady doložené žalobcem k žádosti neprokazují dobu trvání pracovního poměru a prokázána není ani výše jeho výdělku. Proto úřad práce podle žalovaného postupoval správně, když v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu vyzval žalobce k odstranění nedostatků žádosti. Žalobce dodatečně doložil pouze potvrzení při změně zaměstnání, podle kterého jeho pracovní poměr skončil 31. 3. 2008 a čistý měsíční výdělek činil 24 532 Kč. Na internetových stránkách Ministerstva spravedlnosti žalovaný zjistil, že ve stejné době jako na Krajské regionální centrum Královéhradeckého kraje (zaměstnavatele), podal žalobce insolvenční návrh i na další krajská regionální centra, kde rovněž uvedl, že byl do funkce ředitele jmenován dne 1. 9. 2006. Pokud již krajské soudy o těchto insolvenčních návrzích rozhodly, tak byl vždy insolvenční návrh odmítnut, jak se stalo také v tomto případě. Po podání insolvenčních návrhů se žalobce obrátil na některé úřady práce a požádal o uspokojení mzdových nároků. Ve svých žádostech opakovaně uplatňoval mzdové nároky za prosinec 2007 – únor 2008, resp. za leden – březen 2008 v částce 24 532 Kč/měsíc, přestože dle písemného sdělení Vězeňské služby ČR ze dne 18. 7. 2008 se žalobce nachází od 7. 2. 2008 ve výkonu vazby ve vazební věznici Praha – Pankrác. Tento doklad zpochybňuje pravdivost údajů ve výše zmíněném dodatečně doloženém potvrzení při změně zaměstnání. Shora uvedené skutečnosti vedly některé správní orgány I. stupně (úřady práce) k podání trestního oznámení. Žalovaný má za to, že podání trestního oznámení bylo v tomto případě důvodné. Pokud úřad práce na základě podaného trestního oznámení přerušil správní řízení ve věci uspokojení mzdových nároků žalobce nevyplacených mu zaměstnavatelem, učinil tak v souladu s § 57 odst. 2 a § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaný nepřisvědčil ani námitce žalobce, že mu byla úřadem práce odepřena možnost hájit účinně svá práva a vyjádřit se k podkladům, které byly podstatné pro vydání usnesení. Napadeným usnesením o přerušení řízení není v žádném případě rozhodnuto ve věci samé. Na základě výsledku šetření Policií ČR bude vydáno rozhodnutí, před jehož vydáním bude podle § 36 odst. 3 správního řádu žalobci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 21. 12. 2009, č. j. 10 Ca 255/2009 - 23, žalobu odmítl jako nepřípustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen. „s. ř. s.“). Dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce, přiznal odměnu ve výši 2400 Kč. Zdůraznil, že se nejprve z úřední povinnosti zabýval zjištěním, zda je žaloba v daném případě přípustná, když je jí napadáno rozhodnutí, kterým bylo

potvrzeno předchozím správním orgánem prvního stupně vydané rozhodnutí o přerušení řízení do doby vyřešení předběžné otázky, tedy rozhodnutí, kterým došlo k potvrzení procesního rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Městský soud konstatoval, že v dané věci nebylo dosud v meritu věci pravomocně rozhodnuto a správní řízení se nyní nachází ve fázi, kdy došlo k jeho přerušení z důvodu procesní překážky. Za této situace dospěl městský soud k závěru, že žalobce napadá rozhodnutí, které dosud nezasáhlo do jeho subjektivních hmotněprávních oprávnění a nejedná se tak o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. V daném případě se tak jedná se o procesní rozhodnutí, jímž nejsou žalobci zakládána, měněna, rušena či závazně určována práva či povinnosti, neboť se jím pouze upravuje vedení řízení, a proto je toto rozhodnutí ze soudního přezkumu vyloučeno [§ 70 písm. c) s. ř. s.]. Jediným možným postupem v dané věci je pak odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobce (dále též „stěžovatel“) tvrdí nezákonnost usnesení Městského soudu v Praze o odmítnutí žaloby a dovolává se tak důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Vyjadřuje přesvědčení, že v daném případě není usnesení úřadu práce v kontextu s rozhodnutím žalovaného o odvolání žalobce, úkonem správního orgánu, jímž mu nejsou ukládány žádné povinnosti, ani mu takové rozhodnutí nezakládá žádná práva či povinnosti a že jde tudíž jen o rozhodnutí, jímž se toliko upravuje vedení řízení. Má naopak za to, že o takový úkon se nejedná a nebylo tudíž na místě použití ustanovení § 70 písm. c) s. ř. s. Pokud totiž úřad práce rozhodl o přerušení řízení, aniž by pro to byly splněny zákonné podmínky, a žalovaný toto rozhodnutí potvrdil, poškodil tím stěžovatele na jeho právech. Jediným možným řešením, vedoucím k nápravě stavu věci, bylo podle stěžovatele podání žaloby proti takovému rozhodnutí žalovaného. Je přesvědčen, že usnesení správních orgánů obou stupňů „mu zakládá právo na uspokojení nevyplacených mzdových nároků za měsíce prosinec 2007 a leden až únor 2008 (když stěžovatel doložil veškeré zákonem požadované doklady a je tudíž nesporné, že mu mzdové nároky vznikly, avšak dosud mu nebyly zaměstnavatelem uhrazeny), vznikly mu též povinnosti, např. doplnit svá tvrzení jakožto žadatele o uspokojení mzdových nároků.“ S ohledem na uvedené navrhoval, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2009, č. j. 10 Ca 255/2009 – 23, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že na stěžovatele podal Úřad práce v Ostravě trestní oznámení pro podezření ze spáchání trestného činu podvodu v souvislosti s podáním žádosti stěžovatele o uspokojení splatných mzdových nároků nevyplacených mu zaměstnavatelem. Rovněž bylo úřadem práce zjištěno, že u Okresního státního zastupitelství v Pardubicích bylo podáno oznámení na stěžovatele ve věci podezření ze spáchání trestného činu v souvislosti s jeho podáním žádosti o uspokojení splatných mzdových nároků nevyplacených mu zaměstnavatelem (krajským regionálním centrem Pardubického kraje). S ohledem na tyto skutečnosti má žalovaný za to, že přerušení řízení na základě uvedených skutečností bylo v souladu s § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu a jednalo se o procesní rozhodnutí. Městský soud podle názoru žalovaného postupoval správně, když žalobu proti tomuto rozhodnutí odmítl, s tím, že se jedná o rozhodnutí, které je ze soudního přezkumu vyloučeno podle § 70 písm. c) s. ř. s. Žalovaný uzavřel, že podání kasační stížnosti považuje za neopodstatněné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti a které by jej opravňovaly se od uplatněného důvodu kasační stížnosti, tedy namítané nezákonnosti usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby, odchýlit. Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl k závěru, že není důvodná.

Soud ve správním soudnictví nepřezkoumává každé rozhodnutí správního orgánu [§ 68 písm. e) s. ř. s.]. Z přezkoumávání jsou vyloučena rozhodnutí, na která dopadají kompetenční výluky obsažené v § 70 s. ř. s. Mezi ně náležejí podle písmena c) téhož zákonného ustanovení také úkony správního orgánu, kterými se upravuje vedení řízení před správním orgánem.

Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, přerušení řízení je v praxi správních soudů považováno za úkon správního orgánu, jímž se upravuje vedení řízení. Na tom nic nemění skutečnost, že ve správním řízení lze podat proti rozhodnutí o přerušení řízení odvolání a stěžovatel této možnosti v dané věci využil. Vzhledem k tomu, že úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správními orgány, jsou vyloučeny ze soudního přezkoumání, návrh, kterým se žalobce domáhá přezkoumání tohoto rozhodnutí, je podle soudního řádu správního nepřípustný a soud jej podle jeho § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítne (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 3 As 64/2007 - 62, dostupný na www.nssoud.cz). Rozhodnutím úřadu práce přitom došlo jen k přerušení správního řízení ve věci uspokojení splatných mzdových nároků zaměstnance nevyplacených mu zaměstnavatelem, a nikoliv k přiznání práva na jejich vyplacení či k uložení povinnosti žadateli doplnit svá tvrzení, jak stěžovatel uvádí. Tímto prvoinstančním rozhodnutím tedy nebyla stěžovateli přiznána žádná práva ani uloženy žádné povinnosti. Městský soud tedy nepochybil, když žalobou napadené rozhodnutí o odvolání považoval za úkon, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, a žalobu proti němu jako nepřípustnou odmítl.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť stěžovatel ve věci nebyl úspěšný a žalovanému nevznikly náklady, které by přesahovaly jeho běžnou úřední činnost.

Odměna zástupkyni stěžovatele Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce, která mu byla k jeho žádosti ustanovena usnesením Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2009, č. j. 2 Cad 142/2008 - 9, byla stanovena za jeden úkon právní služby, tj. písemné podání soudu ve věci samé (kasační stížnost ze dne 18. 1. 2010) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za výše uvedený úkon tak náleží zástupkyni stěžovatele odměna ve výši 2100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Ustanovená zástupkyně v přípise ze dne 28. 1. 2011 uvedla, že není plátcem daně z přidané hodnoty, proto se její odměna o DPH nezvyšuje a ustanovené zástupkyni se tak přiznává náhrada nákladů řízení v celkové výši 2400 Kč. Uvedená částka

bude zástupkyni stěžovatele vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu